

Szakértők egy százalék esélyt látnak arra, hogy Eröss Zsolt és társa Kiss Péter élve kerül elő a Kancsendzönga 8586 méteres csúcsa alól. Ez bizony nem nagy sansz, mondhatni aggasztóan kevés. Tizenegy éve őrzök tőle egy fémbögrét, amely fenn volt vele 2002-ben a Himaláján, akkor az első magyar Csomolungma csúcshódítójaként idehaza hősként ünnepeltük.

Maga volt a megtestesült akaraterő, igaz oxigénpalackkal sikerült a második nekirugaskodás után a csúcshódítás, ám mégis, az első honfitársunk volt, aki a világ tetején járt. A tizennégy nyolcezer méter feletti hegyből tízet megmászott, 2010-es tátrai balesete óta kettőt már protézissel. 2011-ben, mindössze egy évvel a balesete után a Lhoce (8516 m), majd most a Kancsendzönga (8586 m) következett, valószínűleg utoljára.

Az erdélyi származású hegyászó már csak két hegycsúcsnyira volt a világsikertől, amely a 14-ből 14-et jelentette volna, ráadásul egyetlen volt a profi hegyászók között, akinek a jobb lába térdtől lefelé protézisben végződött.

Bizonyára nagy motiváció volt a 68-as születésű Erössnek, hogy két gyermeke a négyéves Gerda és a kétéves Csoma még meglehetősen sok törődést és támogatást igényelnek. Hát igen. Ennél a pontnál meg kell állnunk.

Zsolt 2002 óta kizárólag hegymászásból élt. Önálló expedíciókat indított, ismert és sikeres ember lett. Tizenkét nyolcezres csúcsot kipipált, nem sokan előzték meg a nemzetközi mezőnyben, talán csak azok, akik annyi pénzzel rendelkeztek, hogy a sherpák felvigyék őket a csúcsig. Ő nem volt a külső segítséggel való csúcshódítás híve. Ment, mert hajtotta a kihívás és a teljesítmény kényszere.

Nem gondolt arra, hogy a gyerekeknek senkire sem lesz jobban szüksége, mint rá. A végzetes hegyen lefelé haladva bizonyára már erre is gondolt. Talán utoljára. Bár ne így történt volna!